

Spørgsmaalet om, hvorvidt der skal finde politimæssig Undersøgelse Sted med Henblik paa Rehabilitering, ligesom det er Ministeren for særlige Anliggender, der har den endelige Afgørelse af, om der efter Resultatet af en Undersøgelse kan finde en Rehabilitering Sted“.

Ministeren for særlige Anliggender gav derefter en udførlig Redegørelse for, hvad man fra Administrationens Side havde foretaget sig paa dette Omraade. Om den Praksis, som Ministeriet for særlige Anliggender fulgte, udtalte han følgende:

„Almindelige Forespørgsler om Grunden til, at en Person er blevet dræbt under Krigen, besvarer vi derhen, naar vi har Handlingen rubriceret, at det drejer sig om en Krigshandling, og indskrænker os til en Henvisning hertil. Fremføres der Oplysninger, der blot tyder paa, at der kan foreligge strafbare Motiver eller Fejltagelser, iværksættes der en meget omhyggelig Undersøgelse, og kommer man her til det Resultat, at der foreligger en Fejltagelse eller andet Grundlag for Oprejsning, udstedes der en Rehabiliteringserklæring, en Oprejsningserklæring, der udsendes gennem Ritzaus Bureau, vel at mærke hvis Familien ikke modsætter sig det, idet man først giver Familien Meddelelse om, at Ministeriet vil være sindet at udsende en saadan Meddelelse, og opfordrer de Paarørende til at meddele, om de har noget at erindre herimod. Naturligvis vil man tage Hensyn til det, hvis Folk ikke ønsker, at der ribbes op i Sagen, og saa indskrænker man sig til at meddele Rehabiliteringserklæringen direkte til de paagældende Slægtninge.

Der hør endnu ikke foreligget noget Tilfælde, hvor vi har kunnet konstatere, at disse Drab skyldtes privat Fjendskab el. lign. Der har været enkelte Tilfælde, hvor der har været Mistanke herom, men skulde noget saadant blive oplyst, overgives Sagen straks til normal strafferetlig Behandling. Viser Undersøgelsen, at den dræbte med Føje er anset for farlig for Frihedskampen, meddeles dette de Paarørende, men i Hovedsagen kan vi over for Paarørende til Personer, der klart har været paa tysk Side, ikke sige andet end, at det er dette, der har medført den tragiske Afslutning paa deres Slægtnings Liv.“

Ministeren sluttede sin Redegørelse saaledes:

„Det er mit Haab, at den ærede Forespørger og det høje Ting i det hele vil forstaa, at jeg meget gerne vil imødekomme ethvert rimeligt Hensyn til de Paarørende, og det sker ogsaa i det Omfang, Hensynet til Bevisets Sikkerhed og de Hensyn, der er at tage til de Mennesker, som har beskæftiget sig med det livsfarlige Arbejde under Krigen, vil tillade. Jeg haaber ogsaa, det høje Tings Medlemmer vil forstaa, at der ikke er Tale om nogen som helst Form for Hemmelighedskræmmeri i